

EGYHÁZI ÉLET A MAROSI UNITÁR. EGYH. KÖRBEN.

Ny.-Gálfalva, 1885 augustus hava.

(Rövid megemlékezés elhalt lelkész társainkról. — Lelkeszi választások a Maroskörben. — Az 1885. évi közgyűlésünk s annak főbb mozzanatai.)

Egyházi életünkben a jelen és mult év egyaránt emlékezésre méltó, és tanulságos eseményekben, melyek közül sorrendet követve fájdalommal bár, de mégis kénytelen vagyok a leglesujtóbbat említeni meg először:

Ugyanis két jeles és szeretett pályatársunkat rabolta el tőlünk a halál, kik közül S z t e n m á r t o n i K á l m á n ny.-szt.-mártoni lelkész elhalt 1884 év október 24-én özvegyet és öt kiskoru árvát hagyva hátra, kiben egy jeles készültségű szónokot, tetterős és jellemzilárd férfit vesztett el egyházunk. Ő ekkléziáját s ezzel egyházunkat hűséggel és lelkiismerettel szolgálta, szinte semmiből ekkléziája parochiális épületeit újra teremtette; nemes szivü barát, kötelességének élő szolgatárs is volt: emléke él, s élni is fog örökre.

A második halottunk: a Maroskör érdemes közügy igazgatója: Gy ö r f i S á n d o r szt háromsági lelkész, a becsületesség és az igaz jellem megtestesült példányképe. Ő volt körünk azon veterán tagja, kinek mi fiatal lelkészek sokat köszönhetünk; mivel tadasztalatainak gazdag tárházából, sok drága kincsessel ajándékozott meg, oktatót, vezetett és tanított, önpéldájával lelkesített e pálya terheinek elhordozására, mely különösen reá nézve terhes és nyomoruságos volt, mivel lelkési és közügyigazgatói terhes kötelességei mellett 36 évig minden panasz és méltatlankodás nélkül vezette a szt.-háromsági iskolát. — Legyen könnyü a föld, mely porrézeit fedi, emléke éljen és lelkesítsen mindnyájunkat.

Ezen elhalt lelkésztársaink helyébe megválasztattak: Szt.-mártonba, papjelölt Fazakas Lajos, Szt-Háromságra kadácsi lelkész Pap Sándor, végre ny-gálfalvi nyugalmazott lelkész Hadnagy Pál helyére e sorok írója s az így üresedésbe maradt nyomáti ekkléziába Pető Mózes papságra képesített szt-gerliczei iskola-tanító, így még körünkben üresedésben van a szt-gerlicei tanítói állomás.

Körünkben még a legidősebbek sem értek egy év alatt annyi változást, szinte mindenik ekklésián átfuvamlott a változás szele, s lehet mondani nem is tanuság nélkül, mert a mig ezen változások nem fordultak elő, addig nem elég világos egyháztörvényeink szerint kevesen tudták a választások menetét. Másfelől az is bebizonyult, hogy e tekintetben egyh. törvényeinket radikálisan javítani kell.

Körünk ezen változások folytán új tagokkal megerősödvé megtartotta évi rendes közgyűlését 1885 július 13 és 14-ik napjain Ny-Szt-Lászlón, mely alkalommal világi e. tanácsosaink közül jelenlétekkel szerencséltettek: Méltóságos Filep Albert, K. mltgs. Nagy Dénes, kir. táblai rendes bíró mltgs. Fekete Gábor, tkts. Ferencz Albert tisztiügyész, tkts. Gaál Kálmán és tkts. Pataki Kálmán polgári oskolai tanár urak.

Gyűlésünk lefolyásának főbb mozzanatait a következőkben jelezhetem:

A mint már ismeretes, e gyűlés egyik legnevezetesebb tárgya volt egyházunknak a képviseleti rendszer alapján való tovább fejlesztése, mire nézve az E. K. Tanács javaslatot is dolgozott ki, s azt az egyes körökhöz véleményezés végett meg is küldötte. Ezen javaslat tárgyalása, mind a világi, mind az egyházi részről élénk érdekeltséget idézett elő; körünk azonban a képviseleti rendszer életbe léptetését a mint már régebben is gyakorlatba vétetett csak az ekklesiákra és a köri közgyűlésre kívánja kiterjeszteni. Az ekklesiákra nézve az ismert gyakorlati eljárás alapján; a köri gyűlésre nézve pedig: hogy a világi consistorok mind tagjai lehessenek a k. gyűlésnek, az ekklesiák évenként újból választva két képviselőt küldhessenek, kiknek napi díjak nem lesz. A képviseleti rendszernek az E. K. Tanács és E. Főtanácsra való kiterjesztését teljesen mellőzte. — Az ekklesia gyűlésinek rendes szavazati joggal bíró tagjaivá tette a nőket is: mert sok nő rendes bérfizető tagja ekklesiájának, ez irányban tehát kötelezettségnek eleget tevéen méltányos, hogy jogokat is élvezzen. A képviseleti rendszer tárgyalásának ötletéből méltányos Filep Albert ur körünk buzgó főgondnoka egy igen fontos indítványt terjesztett elő, melyszerint felkéretni ajánlja az E. Főtanácsot arra: hogy kebeléből egy codificáló bizottságot küldjön ki, mely bizottság kiterjesztve figyelmét egyházunk minden néven nevezendő ügyeire, erről való munkálatát egy év alatt elkészítve terjessze bé. Ezt az indítványt nagyon természetes egyhangulag elfogadta a gyűlés, s reméli is, hogy egyházunk ezen elodázhatatlan kérdése elől E. Főtanácsunk tovább kitérni nem akar; annál is inkább, mivel egyházunk semmiféle törvénykönyvvel nem rendelkezik, a mit e helyett használ az a mellett, hogy nagyon hiányos, inkább zsinati végzések gyűjteményének nevezhető, mint törvénykönyvnek.

E sorok írója által előterjesztetvén a tanügyi bizottság évi jelentése, tanügyünk még mindig szomorú helyzetéről győződött meg a k. gyűlés. Iskoláink közül csak egy néhány felel meg a törvény kívánalmainak, a többi czélszerűtlen, taneszközökkel csak a szt.-gerlicei, nyomáti, szt.-lászlói és a szabédi vannak ellátva, a többi hiányosan; megyénk ügybuzgó tanfelügyelője pedig készséggel ajánlja fel a magos kormányhoz segélyezés végett azt az oskolát, a melyről látja, hogy megérdemli. A mult évbe szives volt felajánlani a nyomáti és a ny.-szt.-lászlóit s ezek számára a minister Ó nagyméltósága minden szükségeltető taneszközt meg is küldött. Ez isk.

évben felajánlani ígérte a ny.-gálfalvit, mely szivességeiért e helyen is őszinte köszönetemet nyilvánítom.

Könyvtárunk ügye is még mindig gyengén áll, pedig jövedelmi forrásokkal meglehetősen rendelkezünk, módunkban állana azt fejleszteni; de e helyett csak készülünk, évről-évre halasztjuk elintézését, nincs rendes könyvtárnokunk, olvasó egyletünk magáról még jelt nem adott, könyvtárunkat a helyett, hogy a központba törekednénk felelős könyvtárnok gondozása alatt elhelyezni, körünk szélén tartjuk; de mégis remélem, hogy a hosszas készülődésnek meg lesz a várvavárt eredménye.

NAGY JÁNOS.

GYÖNGYMONDATOK.

(Ujkori íróktól.)

Álom.

Füstös kunyhókban, kemény szalmára dölve inkább pihensz, ó álom, mint a nagyok illatos termében, dusan ékitett mennyezet alatt. hol édes zengemény s dal ringat el; jobbban heversz egy szurtos ágyban, s a királyi fekhelyet őrházzá, vészharangá teszed! S h a k e s p e r e.

. álmainkat
Éjente festi égi kéz;
Az álom ablak, melyen által
Lelkünk szeme jövőbe néz. P e t ő f i.

Az álom kezén van a halál uja. H u g ó V i c t o r.

A virasztás ép úgy tele van álmokkal, mint az alvás. H u g ó V i c t o r.

Rövid életünk az álom keretébe van foglalva. S h a k e s p e r e.

Nagy tanulmány egy alvó ember arcza; minden vonás meg-tér a maga eredeti kifejezésébe. Az alvó arcz nem tud tettétést. J ó k a i.

Tudják a kik próbálták, hogy ez a legnehezebb parancsolat: É n akarom, hogy aludjam! J ó k a i.

Az álom lezárja a bánat szemeit, életerőt önt a beteg erekbe, s nyugalmat a szakgatott lélekbe; leveszi az államhivatalnok és fejedelem lelkéről az igazság nehéz terhét; a napszámos sem hallja kinzója szavát; és a gorombán kezelt barom menekül az ember zsarnokságától. Elszünteti a gondot, terhet, egyensúlyt állít be, felszerel újaszületett erővel a következő nap örömei s fájdalmai elhordozhatására. S c h i l l e r.

A jó izü arany álom nem az aranyos gazdagok osztályrésze; az a munkásság édes jutalma, melyben oly sok jóizűség van; ekkor az álom -- a halál képe -- annyi, mint az élet ereje. H a g e d o r n F r i d r i k.

A szerfeletti álom álmokorságba buktat, bujaságot, testnehezülést, lélek-erőtelenülést, értelem-homályt, nehéz emlékezőt, feledékenységét szül. P e t r á r k a.

Az álom szép leány: a vén nem kell neki,
Irtozva fut tőle, hiába kergeti;
Ellenben az ifjat ölébe fogadja,
S arczát simogatván, szépen elaltatja. A r a n y J á n o s.

Ámitás.

A ki azt merészli mondani: az Isten beszél hozzám! büntényt követ el Isten és emberek ellen; mert Isten a mindenek atyja e sze-